

Under de andres dybe Tavshed gik han rundt og gav Haanden. Og da han forlod Stuen, var der ingen, der fulgte ham.

X

Emanuel havde, siden han blev voksen, ikke ofte hørt sin Moder omtalt. I det hele vidste han ikke meget mere om hende, end hvad han selv havde set; men allerede mens hun levede, havde han haft paa Fornemmelsen, at der var noget i hendes Ungdomsliv, som Familien omhyggeligt søgte at dække over. Hvad det var, havde han kun uklart anet. Hans Ungdomsvenner og Kammerater havde — efter Moderens ulykkelige Død — altid været bange for blot at hentyde til hende i hans Nærværelse; og selv havde han haft en naturlig Skyhed for at tale om hende, især da Faderen og de øvrige Slægtninge bestandig bevarede den urokkeligste Tavshed angaaende alt, hvad der vedrørte Moderen og hendes Forhold. Kun en meget gammel Tante, der havde Bolig i et Kloster, havde engang i et ophidset Øjeblik sagt til ham, at han dog ikke skulde forglemme, „hvor dybt hans Moder i sin Tid havde forsyndet sig mod sin Stand.“

Nu blev Væverens Ord og Billederne paa Bondestuens Væg ham et bestemt Fingerpeg til Forstaaelse af hendes underlig ensomme Liv i hans Faders Hus. Han saa hende atter for sig med det højt opsatte Haar og den sorte, tarvelige Kjole, der i hans Drengear undertiden havde kunnet gøre ham lidt skamfuld, fordi den saa lidt lignede Klædedragten hos de andre Damer af deres Omgangskreds, som ogsaa altid tydeligt nok følte sig lidt trykkede af hendes Nærværelse. Han erindrede hendes private Dagligstue, der heller slet ikke lignede Lejlighedens øvrige Værelser, og hvor hun ofte i dagevis lukkede sig inde uden at ville modtage